

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 10 ГОДИНА XIX 2010 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Иван Мирчев
Николов

**СЪЗДАДЕНА,
ЗА ДА
НАРАСТВА**

Четете на стр. 3

Грег Шолър

**ДА ИЗГРАЖДАМЕ
ЗДРАВА ЦЪРКВА**

Четете на стр. 4

Анита де Огжеда,
сп. Министри

**ПЕЙТЕ С
РАДОСТ**

Четете на стр. 5

150 години от наименованието на Църквата на адвентистите

Името винаги е имало за цел да идентифицира личностите и организациите. Преди 150 години, на 1 октомври 1860 г., пионерите адвентисти избрали името на нашата църква: «Адвентисти от седмия ден». Мнозина мислели, че името «Църква на Бога» ни описва подходящо, но пък други считали, че това намирисва на високомерие, без да говорим, че и други църкви са го използвали, което би могло да доведе до объркване. Името «Адвентисти от седмия ден» било избрано след задълбочен дебат.

Трябва да отбележим, че процесът, довел до избор на име за църквата ни, съвсем не е бил лесен. Необходими били часове работа, докато накрая пионерите адвентисти гласували законното инкорпориране на издателската къща, единствената църковна институция до момента. Очевидно, за да бъде завършен процесът на присъединяване, трябвало да бъде избрано име. Щом решението да се организира младежко издателство на църквата не е било взето лесно, това за избирането на име също. Много месеци преди конференцията, която трябвало да се проведе от 28 септември до 1 октомври 1860 г. в Батъл Крийк, Мичиган, множество статии както и писма на читатели били отпечатани в църковните издания «Адвентист Ривю» и «Сабат Херълд». Дискусиите между членовете на църквата и пътуващите пастори също имали отношение към тези въпроси.

Джеймс Уайт стартирал обсъжданятия. Той бил законният собственик

на издателската къща, а сградата, в която се събирали, е била построена върху собственост на Стивън Белден, негов зет. Ако междуременно единият или другият от двамата би се случило да умре или би решил да даде друго предназначение на своята собственост, църковните членове биха загубили инвестициите си (5 000 долара - чистата стойност на издателската къща, в които влизат близо 900-те долара за построяване на сградата три години по-рано). Джеймс Уайт настоявал църквата да намери начин да стане законен собственик на издателската къща и на сградите, построени от местните църкви. Не искал положението да остане такова, каквото било дотогава. С църква от 3 000 членове, които не преставали да нарастват, било ясно, че нещата не бива да се правят по този начин.

Едно име, една организация и Вавилон

Въпреки че решението за инкорпорация може да ни изглежда напълно естествено, за много от нашите пионери нещата са стояли по друг начин. Поради тяхната мильристска опитност, включително силното убеждение, че църквите, които са отхвърлили новите библейски истини, са част от Вавилон, описан в Откровение 14:8, всяка крачка към формирането на официална църква истински ги е безпокояло. И дума да не става да се присъединят към Вавилон! Не ги ли е призовавал Бог да излязат оттам? Никога не биха гласували в полза на нещо, което да ги върне отново назад. Тъй като ние

не сме преживели тяхната опитност, нито годините непосредствено след мильристкото движение, за нас е невъзможно да разберем напълно дълбоките и искрени убеждения на нашите пионери по отношение на организацията.

Обаче след повече от ден дискусия (без да говорим за всички дискусии, предшествали конференцията), по-голямата част от мнозинството присъстващи разбрали в крайна сметка, че фактът на законово инкорпориране няма нищо общо с Вавилон. Накрая всички гласували да се започнат процедури в тази насока. Веднъж взели решението, те се заели с въпроса за името. За някои от тях приемането на име - било за издателството, било за църквите - поставяло отново проблем в теологичен план. Както и по въпроса за организацията, очевидно основанието за тяхното смущение се намирало в книгата «Откровение». Стих II от 14 глава говори срещу поклонниците на звяра и срещу всеки, който приеме белега на неговото име.

Предложенията

Трябва да се признае, че от практическа гледна точка ситуацията е изглеждала доста объркана за църквата. Например първата адвентна общност (спазваща съботата), която е трябвало да се инкорпорира, е била тази от Парквил, Мичиган, на 64 км югозападно от Батъл Крийк. Това станало на 13 май 1860 г. Тъй като «никакво име не е било избрано от останалата част от тялото», членовете на тази общност решили да я назоват «Църква на завръщането на Христос от Парквил».

Продължава на стр. 7

Google и Израел качват в интернет свитъците от Мъртво море

Израелската „Служба за древна история“ и компанията „Гугъл“ (Google) си сътрудничат за качването за свободен достъп в интернет на т.нар. Свитъци от Мъртво море, смятани за едно от най-големите археологически съкровища на Близкия изток.

Съвместният проект предвижда цифрово заснемане на цялата колекция от документи отпреди 2000 години, която дълги години бе достъпна само за ограничена група специалисти. Напоследък кръгът бе разширен с публикуването на факсимилета, но това е несравнимо с възможността с няколко щраквания с мишката да се разглеждат и анализират близо 900 документа, повечето от които са раздробени на почти 30 000 фрагмента.

Организаторите твърдят, че първите снимки ще могат да се използват след няколко месеца.

Свитъците са открити в края на 40-те и през 50-те години на XX век в пещери източно от Ерусалим близо до руините на Кумран в Мъртво море. Според специалисти ръкописите от II в пр.Хр. и I в сл.Хр. съдържат важни данни за историята на юдаизма и ранното християнство. Сред тях са и най-раните познати на науката копия на книги от Библията, написани на иврит.

Пнина Шор, директор на проекта, разказва, че снимките се правят с инфрачервени и широкоспектърни камери, за да се получат изображения с много висока резолюция, благодарение на което ще се улесни и разчитането им.

Широкоспектърната фотография използва технологията на НАСА и не само засича физическите промени в парчетата от пергамент и папирус (за да се улесни консервацията и защитата им), но и разкрива избледнели части от текстовете, невидими за невъоръжено човешко око.

За последен път колекцията е фотографизирана напълно през 50-те години. Новата техника и качването в интернет ще я защити от излагане на светлина, топлина и влага и така ще предотврати разлагането им, обяснява Шор.

Йоси Матиас, директор на израелския център на „Гугъл“ за изследвания и разработки, допълва пред „Вашингтон пост“, че свитъците ще бъдат съпроводени с преводи, транскрипции и библиография, което да помогне на потребителите да търсят информация на различни езици и в различни формати.

Снимките ще представят фрагментите отделно и като вече сглобен текст, за да могат изследователи да предлагат

Google поема отговорността по сканирането на 900 манускрипта, които всъщност са съставени от над 30 хил. фрагмента открити в различни пещери в Израел през 40-те и 50-те години на XX век.

нови интерпретации без да се налага да пътуват до Израел и да чакат за достъп до ценните документи.

Дневник

Британски проповедник разказва Библията в Twitter

Британец се зарече да преразкаже цялата Библия чрез съобщения в социалната мрежа „Туитър“ (Twitter) и изчисли, че проектът му ще продължи 3 години, събщи британският „Телеграф“.

30-годишният Крис Джъби, проповедник в британския град Дъррам, смята всеки ден да разказва по една глава от Библията в 140 знака. Той започна проекта на 22

август и очаква да е готов с всички 1189 глави на свещената християнска Книга до 8 ноември 2013 г.

Първото съобщение на неговата страница @biblesummary гласи „Господ създаде Рая, земята и всички живи същества. Той сътвори хората по свое подобие и им даде власт над земята.“

„Имам навика да четя една глава от Библията всяка сутрин, разказа Джъби пред „Телеграф“.

„Реших, че трябва да намеря начин

да се съсредоточавам повече върху това, което чета. Преразказът ми се стори добра идея. Вече бях потребител на „Туитър“ и просто реших да споделям преразказите си“, обясни той.

„Вероятно това изглежда леко странно. Надявам се да насърча хората да прочетат Библията. Естествено моите преразкази не са заместител на четенето на целия текст“, допълни британецът.

Неговата идея върхнови и други потребители да използват социалната мрежа за подобни цели, а съществуващите проекти получиха по-голяма публичност.

Дневник

Разследват Банката на Ватикана за пране на пари

Президентът на Банката на Ватикана Еторе Готи Тедески е заподозрян в опит за изпиране на голяма сума пари. На 21 септември италианската полиция съобщи за ареста на 23 млн. евро, които се съхраняват в една от сметките на Банката на Ватикана, известна още като Институт за религиозни дейности. Властите на Ватикана изразиха „удивлението и недоумението“ си по повод започналото разследване срещу шефа на главния финансов орган на страната. „Известно е, че Светият престол винаги се е стремил към пълна прозрачност във финансовата дейност на Института за религиозни дейности“, се казва в официалното съобщение, цитирано от агенция Bloomberg, в което се изразява и пълно доверие към Тедески.

Банката на Ватикана, или Институтът по религиозните дейности (Istituto per le Opere di Religione), е официалната финансова институция на Римокатолическата църква. Банката е основана през 1942 г. и съгласно устава си управлява ресурсите, принадлежащи на различни религиозни органи и католически асоциации. Наред с това тя дава възможност на католически организации да инвестират средства конфиденциално и без да плащат данъци.

Институтът за религиозни дейности е едър земеделец и инвеститор. Ватиканът притежава акции на компании от различни отрасли в цял свят. Само в САЩ папската държава притежава имуществото, което се оценява на 40 млрд. долара. Основният източник на доходи за понтифекса и административния му апарат са инвестициите в акции, облигации и недвижими имоти, както и средствата, получени като пожертвования от католиците в цял свят, които днес са над един милиард. Въпреки това според някои сведения Ватиканът от много години има отрицателен баланс на бюджета.

Еторе Готи Тедески поема ръководния пост в Банката на Ватикана през септември 2009-та. Преди това оглавява италианското погразделение на Santander Consumer Bank. Светият престол възлагаше надежди, че той ще успее да издигне работата на Института за религиозни дейности на ново равнище. Предшественникът му Анджело Калоя беше принуден да напусне поста заради скандали, свързани с пране на пари на мафията и обвинения в непрозрачна кредитна дейност. Калоя подаде оставка, след като в италианските вестници се появиха подробности по разследване, започнато от полицията в началото на 2009 г. Тогава следователите изясниха, че от 2006 до 2008 г. по сметки в отделението на банка Unicredit, разположено редом с базиликата „Свети Петър“ във Ватикана, са постъпили над 180 млн. незаконни евро. Според правоохранителните органи косвени улики показвали, че в машинациите е замесена и Банката на Ватикана. Така че Калоя побърза да напусне, без да дочака официалните обвинения. А Тедески, който сега също е заподозрян в пране на пари, се зае да възстанови разклатената репутация на банката.

Това не е първият скандал, свързан с финансовата дейност на ватиканската банка. През 1982 г. полицията започна мащабно разследване във връзка с подозрителните обстоятелства около банкрута на банка Амброзиано. Оказа се, че като неин основен акционер Банката на Ватикана ще трябва да поеме своята отговорност за загубите на банкрутиралата финансова институция в размер на 1.3 млрд. долара. Малко след началото на разследването директорът на Амброзиано - Роберто Калви - беше убит. През 2007 г. следствието заяви, че зад това престъпление стои мафията, чиито пари банката легализирала в продължение на много години.

Веднага след това италианските медиуми заговориха за вероятността Католическата църква да е свързана с местната организирана престъпност и за евентуалната ѝ съпричастност към банкрута на Амброзиано. Отначало Банката на Ватикана отказа да участва в погасяването на огромните дългове. Впоследствие обаче изплати малка част от парите на кредиторите в размер на около 241 млн. долара. Официалните представители на банката квалифицираха тези действия като „жест на добра воля“ и по този начин отпорекоха отговорността си за банкрута на Амброзиано.

Банкеръ

Създадена, за да нараства

2007

Статистиката показва, че Съюзът на църквите на адвентистите в България има отрицателен прираст за 2009 г. Когато се направи сметка колко души са се кръстили и присъединили към нашата общност и колко са починали, били са изключени или са прехвърлили своето членство извън страната, се оказва, че приключваме с около минус 90 души в сравнение с предишната година. Меко казано, това звучи обезпокоително. Би било жалко, ако ние, лидерите и ръководството на църквата, гледаме с безразличие на този факт.

Разбира се, можем да обясним липсата на растеж с общия секуларен контекст на западния свят, към който принадлежим. Може да цитираме и думите на Исус от Лука 18:8: „...когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“. Но резултатът от такава позиция ще е пасивност и чувство за обреченост.

Църквата на Исус е по-силна от всички враждебни човешки и демонични сили, философии и тенденции. Сам Исус казва, че „портите на ада няма да ѝ надделаят“ (Матей 16:18). Тя е призвана да бъде победител и да завладява нови територии в този свят, а не да умира.

Много е важно какви са нашите убеждения за църквата, защото от това зависи по какъв начин ще я водим. Ако вярваме, че тя трябва само да оцелява, ще се опитваме да я съхраним да не загине напълно. Ако вярваме, че тя е тук, за да спасява души и чрез силата и властта на Исус да увеличава влиянието си, ще мислим и ще работим за нейния растеж и няма да приемаме загубата като нещо нормално.

2009

По-важно е обаче дали нашите убеждения за църквата са библейски, или не. Дали според Библията Божието царство, установено на земята, трябва да се разраства интензивно? Дали трябва да изграждаме в църквата менталитет на растеж и да планираме с Бог реализирането му?

Ето какво казва самият Исус Христос:

„Небесното царство прилича на синапово зърно, което човек взе и го пося в нивата си; което наистина е по-малко всичките семена, но, когато порасте, е по-голямо от градинските растения, и става дърво, така че небесните птици идват и се подслоняват под клончетата му.

Друга притча им каза: Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докато втаса цялото“ (Матей 13:31-33).

Растежът на църквата е заложен в нейното естество

И в двете притчи имаме нещо малко, което претърпява невероятен растеж. Помислете си колко пъти семето е по-малко от цялото растение - по тегло, по размери, по структура. Тук става въпрос за невероятен растеж. Малко квас има способността да закваси огромно количество тесто.

Бог е вложил в Божието царство принципа на растежа. В църквата има живот и потенциал за растеж, който е огромен. Енергията и силата, които Бог е вложил в нея, са не по-малки от енергията и силата за растеж, вложени в семето и в кваса.

Ако гледаме така на нещата, трябва да признаем, че липсата на растеж е нещо противоестественно спрямо това, което Бог е предвидил. Липсата на растеж означава болест, с която не бива да се пририяваме.

Растежът е дело на Бог

Бог ни е включил в живота и делото на Своята църква. Когато казваме, че трябва да мислим и да планираме растежа ѝ, това не означава, че той е човешко дело. Също както е при семето: човек може да го посее и да се грижи за него, но Бог е Този, Който осигурява растежа. От една страна човекът няма съществен принос в това. Той хвърля семето в земята и ляга да

-0.15

-0.23

2010

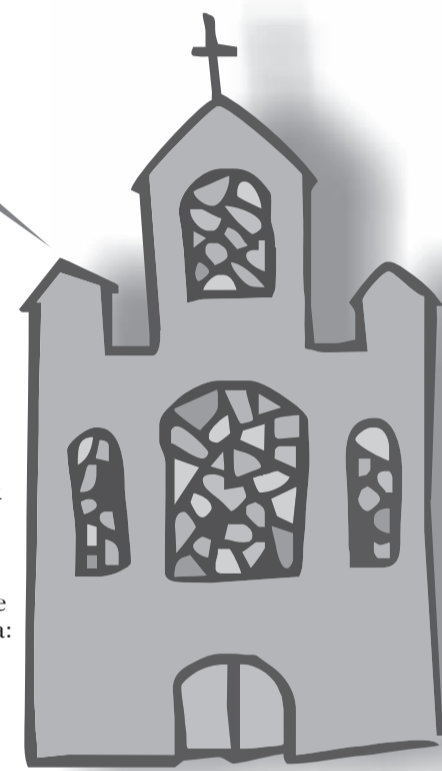
спи, без да знае как то расте (Марк 4:26-30). От друга страна, той се грижи за растежа: „Аз насадих, Аполос напои, но Господ прави да расте“ (1 Кор. 3:6). Тази грижа обаче по никакъв начин не е негова заслуга: „Нито, който сажу е нещо, нито който поли, а Господ, Който прави да расте“ (ст. 7).

Това е важно да се отбележи, за да не объркаме приноса, ролята и задачата си. Бог е вложил принципа на живот и растеж в църквата. Като добри „градинари“ ние сме поканени да участваме и да се радваме на процеса на нарастването. Както при физическия растеж са необходими условия семето да порасне и за кваса - да повлияе на тестото, така и в живота на църковната общност са необходими условия, за да може Бог успешно да осъществи нарастването ѝ.

Растежът е нещо комплексно. Семето развива корени, стъбло, клони, листа, плодове. Квасът чрез своите микроорганизми навлиза в тестото и променя неговата структура. Влиянието е цялостно.

Растежът на църквата също е нещо цялостно. Той засяга не само численото нарастване, но и израстването в познание, духовност, организация.

Апостол Павел пише: „И мой даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители за делото на служенето, за назидането на Христовото тяло с цел да се усъвършенстват светиите; докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христова-та пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение чрез човешките заблуди, в лукавство, по измамни хитрости; но действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос, от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез поставянето от всяка става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва израстването на тялото за своето

назидание в любовта“ (Еф. 4:11-16).

Растежът е във „всичко“, „цялото тяло“ трябва да бъде назидавано в любовта.

Само когато църквата се развива във всичките си насоки, може да се говори за истински и траен растеж.

Но как да се реализира църковното нарастване на практика. Дали то е резултат от вярата и силното желание от страна на църквата и нейните ръководители? Чрез какви действия, стратегии и планове? Има ли църкви, които преживяват растеж и как го правят?

В този и в следващите два броя на вестник „Християнска мисъл“ ще представим „Естественото нарастване на църквата“, което е един отговор на горните въпроси. В продължение на десетилетия Християн Шварц изследва църкви от различни континенти, културни и социални среди и деноминации. Първоначално прави изследване в 1000 местни църкви, а впоследствие в над 50 000. Резултатите от проучването са, че има принципи на църковния живот, с които растежът е свързан. Ако обобщим всички изводи, до които авторът стига, трябва да кажем, че количественият растеж е резултат от качествени промени.

Публикуваме превод на три статии на Джон Грис и Грег Шолър от списание „Министри“, в които те обобщено представят принципите и метода на работа на „Естественото нарастване на църквата“.

Иван Мирчев Николов

Нашата малка група внезапно прекъсна библейското изучаване, когато Мери каза: „Гласът на майка ми продължава да звучи в съзнанието ми. Сякаш чувам как поставя под въпрос всяко мое движение. Трудно ми е да вярвам, че Бог ме приема...“ Групата се събра около Мери. Молитвата ни за нея се фокусира върху прилагането на Божията освобождаваща благодат над нейното съзнание.

Как църквата ни стигна до този момент? Как Мери откри група с подкрепящи я приятели? Това е част от движение, което доведе до нарастване броя на малките групи в нашата църква от една до десет за по-малко от година.

Да изграждаме здрава църква

Грег Шолър

Как се случва това нарастване?

Преди две години мой добър приятел ми представи нов подход за църковно нарастване, наречен Естествено Развитие на Църквата (*Natural Church Development*). Прочетох материалите със смесени чувства. Дали това ще проработи в нашия случай? Дали пък не е просто още една програма? Материалите обещаваха реално нарастване. Започнах да се моля за ръководство да разбера дали този подход може да интегрира всички наши частични опити да постигнем здраве и растеж в местната църква.

Осем елемента, които помагат на църквата да расте

Кристиян Шварц, авторът на материалите, е социолог, който е направил общирно проучване за това, кое помага на църквите да растат. Опитал се е да

измери естествените характеристики, които водят до този резултат. След проучване на хиляда църкви от шест континента, той извлича осем характеристики, които излизат като значими за духовното и численото нарастване:

- (1) упълномощаващо лидерство;
- (2) ориентирано към дарбите служене;
- (3) пламенна духовност;
- (4) функционални структури;
- (5) възхваляващо богослужение;
- (6) холистични малки групи;
- (7) ориентирано към нуждите евангелизиране;
- (8) лоялности взаимоотношения.

Проучването на Шварц разкрива, че всички тези осем характеристики са взаимосвързани и всяка е съществена за църковното здраве и нарастване. Ключът е хармоничното взаимодействие на всички осем елемента. Шварц наблюдава, че когато всички осем характеристики достигнат определена степен, която може да бъде измерена, не може да се открие църква, която да не расте.

Изненадващо е, но Естественото Раз-

витие на Църквата (NCD) не се отнася до модел, който да бъде имитиран. Това не е програма. И точно това ми допадна. Това е комплект от естествени, дадени от Бог принципи, които могат да бъдат въткани в местната църковна среда, чрез които Бог да даде нарастване на църквата. Апостол Павел ни напомня: „Аз посадах, Аполос напои, но Господ прави да расте“ (1 Кор. 3:6).

Четири фази

Как Естественото Развитие на Църквата действа в местната църква? Има четири основни фази:

1. **Предварително проучване.** Това е фаза на споделяне на информация. В нашия случай започнахме чрез прочитане на книгата ABC на Естественото Развитие на Църквата. Църковните лидери и членовете на църковния съвет се заинтересуваха от нея. Това предварително проучване ангажира разработването и посвещението на ръководството и започна да изгражда у всички желание и мотивация.

2. **Проучване.** Пасторът заедно с 30 активни члена попълниха въпросник с осемдесет въпроса. След това обучаващият (консултантът) от NCD изчисли и върна резултатите. Осемте характеристики бяха представени по разбираем начин, показвайки нашите силни страни и онези, по които трябва да се работи.

3. **План за действие.** Сумираните резултати от проучването показаха области, в които трябва да извършим промяна. Така че се придвижихме от неведение с какво да работим до съгласие да променим към по-добро нашите най-слаби характеристики. Първото проучване показа, че малките групи са нашето най-слабо място. Изхождайки от това, кое е най-спешно, ние формулирахме план за увеличаване на малките групи. Молитва, проповеди, свигелство, обучение, снабдяване и лидерско менторство създадоха фокусиран подход. Така една вечер Мери се озова на сигурно място, където можеше да спомене за своята нужда и да намери изцеление.

4. **Повторение на процеса.** Шест до дванадесет месеца по-късно проучването беше направено отново. Резултатите? Холистичните малки групи се оказаха наша силна страна, но ориентираното към нуждите евангелизиране - нещото, върху което трябва да работим. Дискутирахме възможността да използваме малките групи като

място за евангелизиране на приятели. Направихме обучение „Да се превърна в „заразителен“ християнин“ и използвахме новия ресурс „Приятели с Приятел“. За шест месеца се насочихме към евангелизиране, ориентирано към нуждите. Резултатът? Църквата бе препълнена и паркингът - зает. Започнахме богослужение на две сменни и създадохме две нови църкви. Виждаме как Бог дава растеж на църквата ни. Повтаряме проучването на всеки шест до дванадесет месеца и обективно виждаме към коя характеристика да насочим усилията си.

Простотата на NCD

Това, което ме привлича в Естественото Развитие на Църквата, е неговата простота. Лесно е за заети хора да го схванат и да го приложат. То действа. Това е като да си направиш кръвна проба и да видиш обективно в какъв аспект имаш нужда от подобрение. Стимулира те да бъдеш част от нарастваща църква.

Скорошните проучвания показваха, че 85% от църквите, които откриват и започват работа с техните най-слаби

характеристики (фактор минимум) са нараснали в рамките на една година. Останалите 15% или не са направили нищо след оценката, или са в конфликт.

Как NCD е било приложено в други църкви и райони? Щатската ни конференция провежда редовни срещи на наша територия. На следобедни сесии множество църкви се събират за въвеждане на NCD и за обучение как да започнат. Други цати използват консултиращи екипи, които посещават местните църкви. Те насочват, правят препоръки и затвърждават направените стъпки. Годишните конференции за създаване на нови църкви (Чърч плантине), което се провежда в Университета „Ендрюс“, предлага NCD като особено ефективно при формирането на нови църкви. Докторската степен от програмата за служене в семинарията „Фулър“ е проектирана около тези принципи на пасторско и църковно здраве. В САЩ този подход за църковно нарастване е разпространен от единия до другия бряг на континента. Материали са разпространени на 10 езика.

Осем характеристики на здравата църква

1. **Упълномощаващо лидерство:** Водене чрез визия, менторство, екипиране, делегиране и промяна.
2. **Ориентирано към дарбите служене:** Разбиране на духовните дарби и съчетаването им със задачи в смислено служене.
3. **Пламенна духовност:** Вярата, преживявана с любов, и практикуване на духовна дисциплина.
4. **Функционални структури:** Комбиниране на живота на църквата със системи, цели и планиране на напредъка.
5. **Вдъхновяващо богослужение:** Центрирано около Бог богослужение с преобразяващо проповядване, което изгражда и издига общността от вярващи.
6. **Холистични малки групи:** Духовна атмосфера на прозрачност, доверие и споделяне, комбинирана с приложение на библейските истини към ежедневния живот.
7. **Ориентирано към нуждите евангелизиране:** Свързване с вече съществуващите приятели чрез изслушване, посрещане на нуждите и свързване на евангелието с личните ситуации на хората.
8. **Лоялности взаимоотношения:** Създаване на среда на приемане, утвърждаване, окуражаване и разрешаване на конфликтите.

Хората, които смятат, че има само един начин за песенно хваление на Бога, редовно критикуват другите, които мислят различно.

Пейте с радост

Анита Дж. Струн де Оджеда, сп. Министри

Повечето критици срещу „съвременната“ музика попадат в една от трите категории: (1) по-голямата част от съвременната християнска музика съчетава танцова, джаз или рок музика с християнски текст; (2) отнася се повече до нашите чувства и следователно не може да идва от Бог; (3) повече забавлява, отколкото да извисява.

Да се обърнем към Библията

Какво казва тя за музиката и за формата на богослужението?

Внимателният ѝ прочит показва, че сред общностите от онова време музиката е била голяма част от ежедневието. Била е използвана, за да се празнува Божията благодат, победи в битки, сватби и коронации. Била е използвана в богослуженията и в ежедневието. Била е използвана във време на радост, но също така и при траур. Хората на Свещеното писание са били обградени от музика така както и ние днес. Псалмите са може би най-великият пример за това как музиката е била част от живота.

Новият завет също призовава църквата да служи „с псалми, химни и духовни песни, като пеете и възпявате Господа в сърцето си“ (Еф. 5:19). Апостол Павел не казва на църквите да пеят единствено химни. Съветва колосяните да пеят с „благодарност в сърцата си на Господа“ (3:16), но не им дава указания как да пеят или какво е приемливо в пеенето.

Също както и ние, те са имали избор как да използват своите гласове и музикални инструменти. Такива инструменти са били често използвани при хваления на Бог. Библията споменава тъпанчета, струнни инструменти, тръби, арфи, кимвали, лири, псалтири. Околните на Израел култури са използвали същите, както и други видове инструменти.

Най използваният струнен инструмент в Библията е лирата (вид гревна арфа) и близки до нея. Арфата, спомената в 1 Царе 16:23, е била всъщност „кино“, вид лира, национален инструмент на гревните евреи. Лирата е била асоциирана често с любовни песни, аматьорски музиканти и партията; баганната (друг вид лира) била използвана от богатите. Няма данни някой от тези инструменти да е бил специално богослужбен.

1 Летописи 13:8 ни казва, че Давид и целият Израел са танцували пред Господа „с всичката си сила“. Те са пели и акомпаниментът на песните им е бил осъществяван от най-различни музикални инструменти. Забележете, че те играят, пеят и свирят „с всичката си сила“. Когато правя нещо „с всичката си сила“, аз съм физически и мисловно съсредоточен в това, което правя. Ако кракът ми тропа или ръцете ми пляскат по време на песента, аз пея „с всичката си сила“. Целият съм включен в това.

Ако Давид пишеше днес, дали нямаше да каже: „Хвалете Го с барабани и пляскане; хвалете Го с китари, банджо и синтезатори; хвалете Го с високозвучни барабани; хвалете Го с електрически китари“ (виж Псалм 150:3-5)? Като се има предвид контекста, не би било за учудване.

Начинът, по който днес хвалим Бога с музика, също е важен. Псалм 126:2 ни уверява, че „устата ни могат да бъдат изпълнени със смях

и езикът ни с прослава на Бога“ едновременно и чрез песни. Поклонението на Всемогъщия не изисква издължено сериозно лице и бавен ритъм. Библията ни казва, че музиката е била понякога силна, придружена от обикновени инструменти, и че действието на хваление е по-важно от метода, който се използва.

Музиката - пренебрегвана в историята

Дискусията относно „добра“ и „лоша“ музика ни връща към античността. Гръцките философи са виждали етичната и педагогическа стойност на музиката. Класическото обучение е включвало атлетика и музика (тяло и дух).

Един автор обобщава това, което Аристотел мисли за музиката: „Ако някой слуша лош вид музика, ще стане лош вид личност; но напротив, ако слуша правилен вид музика, ще има склоност да стане правилен вид личност.“

Историята показва, че християнските автори на песни са заемали елементи от светската музика. С развитието на науката за музиката е нараствал и конфликтът между новите техники и организираната религия.

Ранната християнска църква също се е борила с проблема за музиката, както и ние днес. Стараели са се да се отделят от езическите философии, като в същото време са се опитвали да спазват съвета на апостол Павел да използват музика в богослуженията си. Първата „църковна музика“ се е развила през първите четири века сл. Хр. Григорианското

песнопение, както е наричано, не е било съпроводено от инструменти и е било чиста мелодия. Неговото развитие е повлияно от традициите на юдейската синагога, както и от присъствието на гръцкото общество. С времето е било реформирано, защото е трябвало да се върви в крак с развитието на музиката.

Въпреки че в началото на християнската ера музикалните инструменти са били използвани, все пак не са били твърде популярни. Джером (420 г. сл. Хр.) пише, че християнската девица дори не трябва да знае какво е лирата или флейтата и как се използва. Подобни позиции на християнски лидери може би са накарали християните да разграничат своята музика от популярните гръцки и римски театрални пиеси и от употребата на музикалните инструменти в тях.

Всяко ново музикално откритие, което е било правено и пускано в употреба, е срещало съответната съпротива в организираната религия. Папа Йоан XXII през XIV в. забранява употребата на светски мелодии. Дори решава да премахне напълно хармонията. През първите 10 века от християнската история само професионални хорове или певци изпълняват църковна музика. Всичко това се променя, когато Мартин Лутер публикува първия протестантски сборник с химни през 1524 г.

Лутер и музиката

Като добър свирач на лютня и флейта, Лутер се е наслаждавал на музиката на съвременни композитори като Жоскин де Пре. Писал е поне

два типа музика: химни и мотети - тип църковни хорали, повлияни от ритмичните схеми на неговото време. И за двата типа музика той е вдъхновен от старите народни религиозни и светски мелодии. Някои от песните, публикувани през 1552 в т.нар. Женевски псалтир, вземат своите мелодии от стари френски и от популярни светски песни.

Интересното е, че Лутеровите съвременници не намират неговите 95 тезиса за по-смуцаващи от въвеждането на общоцърковното пеене. „Неговите врагове декларират, че Лутер е унищожил повече души чрез своите химни, отколкото чрез писанията или речите си.“

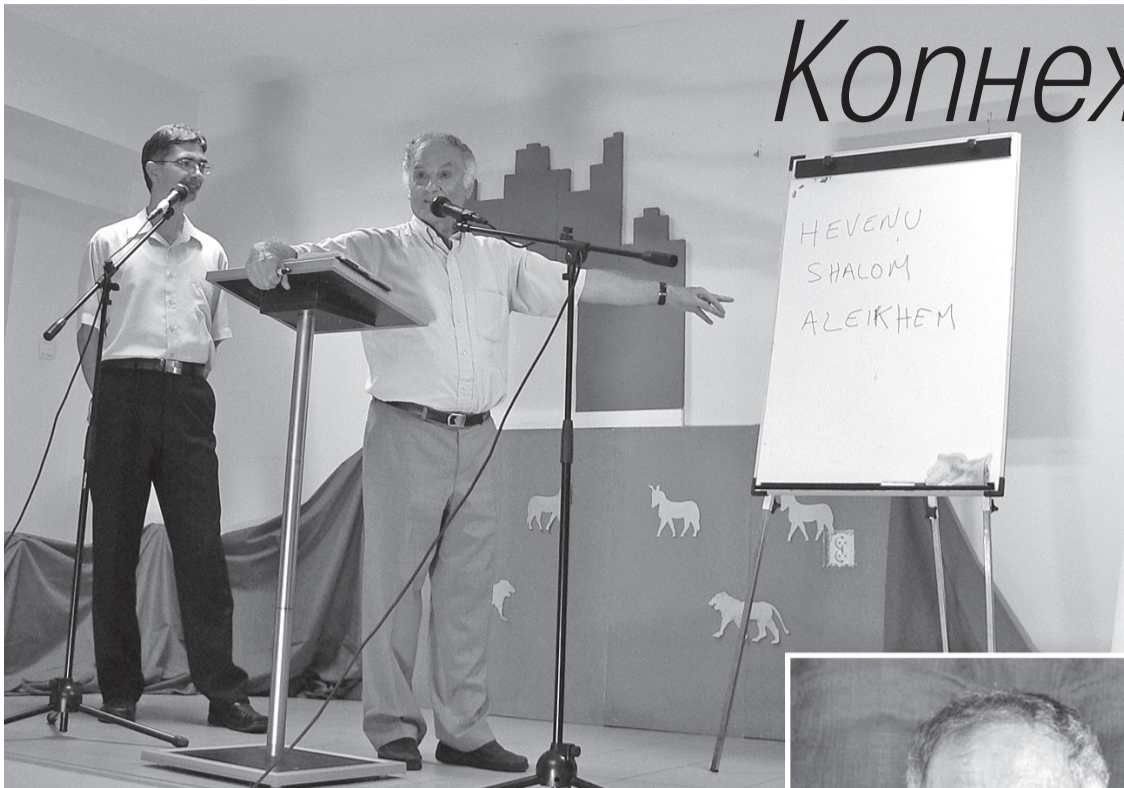
Промени в музикалното ообразие

Й. С. Бах, един от най-великите композитори на всички времена, е използвал новите техники, развити в светската музика, за да напише някои от най-великите си религиозни произведения, познати в историята. Неговите съвременници, най-вече работодателите му, са се възмуцвали от ярката му индивидуалност. Според един от неговите биографи Бах е „свирил всякаква музика, която му подхожда, импровизирайки, променяйки, жонглирайки с нейните ноти и мелодии, сякаш няма строги правила за следване на благоприличната и „нормална“ църковна музика.“ С развитието на музиката, нещата, които някога са изглеждали шокиращи, са ставали приемлива норма в църковните служби.

Продължава на стр.7

Копнежът на земята

За първи път участвах (по-честно ще е да напиша: присъствах) в Библейска седмица и не мога да се начудя сама на себе си как съм могла да пропусна цели две?! Всъщност и тази щях да пропусна, но в начина, по който пастор Чирпанлиев направи представянето на предишната и анонсирането на предстоящата, имаше нещо, което накара и мен, и съпруга ми да се запишем с „единодушен ентузиазъм“.

Каквото и да напиша за седмицата, прекарана сред красивата природа на Ксилифор, ако искам да е напълно искрено, ще звучи прекалено приповдигнато и ще е пре-

пълнено със суперлативи... И което е по-важно - ще ми трябва много страници, за да илюстрирам и представя всички прекрасни неща, които се случваха, и случваха, и случваха - всеки ден, а от мен се искаше само да им се наслаждавам, да ги приемам и да стана част от тях... Да, бях в голяма степен консуматор, независимо колко благодарях на Бог и на всички негови „ангели“ с познати лица, на които дължах това невероятно изживяване - Библейска седмица в планината... Радвах се на изненадите, които ни причакваха всяка вечер в резултат от труда и усилията на братя и сестри; всяка сутрин поглъщах духовните „ястия“, над които се стараеха проповедници и пастори...; като студент (или ученик) старателно записвах лекциите на Жак Дукан, заплена от необичайния поглед на един еврейски изследовател теолог към книгата на пророк Даниил и към уникалната мисия на Адвентната църква. И през цялото това време нито за миг не ме напуснаше усещането

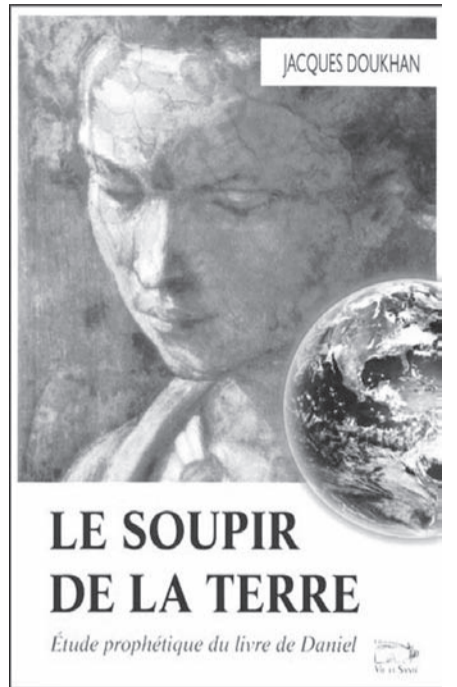
Жак Дукан

за празник, за участието ми в някакво специално време, в събитие, подарено ми, за да разбера нещо, което досега не съм схванала. Не само заради песните, музикалните програми и концерти (кой би пропуснал да се наслади на

изпълненията на вокалната група „Карандила-Ксилифор“, на групата от Севлиево, да не говорим за уникалния народен събор, зарадвал и изненадал не само госта ни от САЩ, но и всички участници, както и почиващите на Ксилифор“. Ето че стана така, както не исках - приповдигнати подредени славослови като закъснял репортаж на новоизлюпен репортер... Предпочитам да подкрепя всяка дума с кадър, снимка, клип. И пак няма

да успея да предам усещането и атмосферата. Трябва да си там, за да си наясно. Никакъв негатив - нито горещо време, нито проливен дъжд, нито закуски-незакуски и супер диетични обеда - не успяха да ограбят почивката, благословенията и знанията, които получихме през тази седмица. Да, това е точната дума - получихме. Бог беше дал сили и талант на всички, които подготвиха и направиха възможно тази седмица да се случи и да протече по този уникален начин. Бог им даде и много любов, за да не бъде Библейската седмица на Ксилифор просто поредното духовно събитие, а да я подготвят и „поднесат“ като подарък за любими хора. Това усетих още с пристигането си, намирайки на леглото си красива картичка с изписано на ръка: „Радваме се, че си с нас! Желаям ти благословени дни!“. Като подарък приемах всеки ден и всяка грижа, ко-

ято тези мили хора полагаха, водени от Божията любов. Не мога да премълча и „Финала“ - той наистина беше импозантен (каквото и да значи това)!

„Копнежът на земята“ - една от най-търсените книги на Жак Дукан.

Имаше толкова много хора - и в залата, и навън (защото нямаше място за всички присъстващи). За всеки, да - за всеки беше приготвен (ръчно!!!) подарък в кутийка, на чието дъно всеки прочете нещо, което Бог искаше той да запомни. О, това беше наистина сладък подарък! Повярвайте ми! Всъщност не помня кое подир кое следваше, защото нещата бяха толкова много и толкова вълнуващи! Но и фейерверките не мога да забравя, защото бяха в цветовете, които виждах за първи път! И тогава разбрах, че и аз искам да подаря с такава отдаденост и обич от времето си, от почивката си, от себе си на хората, които обичам - на следващата Библейска седмица!

Цветя Димитрова

Защо Народен събор? А защо не?

Третата библейска седмица беше проведена тази година от 19 до 26 юли в местността Ксилифор, край В. Търново, в хотел „Момина крепост“. Беше организирана от отделите Мисионски и Съботно училище със СЦАСД. Присъстваха около 250 души. Организаторският екип и директорът на лагера Слави Чирпанлиев благодарят специално на г-н Георги Димитров и персонала на хотел „Момина крепост“ за прекрасните условия и съдействието при подготовката на програмите.

«Малко са местата, където млади

и стари могат да се веселят заедно и да общуват без бариери“- това беше един от отзивите за Народния събор на Третата Библейска седмица тази година. След дълги разговори и мнения „за“ и „против“ миналата година, все пак екипът на организаторите реши този замисъл да се осъществи. Успехът беше недвусмислен. Да, ние сме адвентисти, християни, но и българи. Тази година не стоеше въпросът да бъде или да не бъде народният събор, а как да стане по-интересен. Да се радваме заедно, припомняйки си прекрасния български фолклор, да се потопим в атмосферата на съборите от детството ни, когато яд-

яхме захарни петлета, варена царевица и сладолед, наистина беше неповторимо изживяване. Тази година отново танцьорите на „Българе“ бяха гвоздеят на програмата с професионални изпълнения на автентични народни танци. В импровизирания ареал на събора можехме да премерим кръвното си, да си купим ръчно изработени хартиени карамфили, да слушаме неизчерпаемите остроумия на водещия, да ни направят масаж и дори уникална прическа...Всички участници в събора се възползваха от отворените „дюкяни“ за палачинки, бухтички и всякакви лакомства, чиято миризма привлече и посетителите на

Ксилифор, които питаха „Какво става тук?“ и се присъединяваха към хората. На хорото се хвана и нашият гост Жак Дукан, който след кратък курс на обучение не отстъпваше на българските си братя и сестри. „Това е невероятно преживяване!“, сподели д-р Дукан. „Бил съм гост на много библейски седмици в много страни. За пръв път виждам по средата на библейски форум хората толкова емоционално да се радват заедно и да общуват без предразсъдъци. Показахте ми България през тези три часа по-добре, отколкото при всички разходки из Велико Търново и региона. Благодарен съм!“ Благодарни сме и ние, че е дошло време, в което да се радваме заедно е нещо, достойно за уважение.

В. Чирпанлиева

бразие от дискусии, забавни програми. МНОГО смях и нови приятели... Ооо, и нека не забравяме множеството песни, които всички заедно научихме и изпяхме! Дори и извън залата - на похода в сряда - всички крачеха бодро и пееха с усмивка на лице. Може би именно тези усмивки и хубавите мелодии се запечатиха най-трайно в съзнанието ми.

Какви са очакванията ти за след-

Пейте с радост

Продължава от стр. 5

Химните, каквито ги познаваме днес, са сравнително скорошна иновация в музиката. Те съществуват едва от XVI век. От времето на ранните заселници в Америка химните и сборниците с химни са широко възприети, въпреки, че нашият съвременен сборник с християнски песни би бил доста шокиращ за колониалните американци. Те са имали навика да запаметяват 8 до 10 свещени мелодии и да пеят различни псалми и стихове с всяка една от тях. През XIX в. в духовния репертоар са били възприети повече мелодии и стихове и популярността на сборниците с химни е нараснала.

Агвентистите са заемали от светската музика. Джеймс Р. Никс казва, че е била нормална практика за текстописците да нагаждат своите гуми към популярни мелодии, така че църквите в цяла Америка да пеят едни и същи гуми с една и съща мелодия. Някои от използваните светски мелодии са били сред най-популярните за времето си. Много от мелодиите в нашите съвременни църковни сборници с песни са взети от народни песни, от опери или други светски източници.

Съвременният ритъм - нещо лошо?

Има ли нещо лошо в ри-

тма на съвременната музика? Всяка музика има ритъм, който се състои от акцент и размер. От своя страна ритъмът е един от елементите на музиката. Дори грегорианските песнопения - най-ранната „приемлива църковна музика“ - са имали ритъм. Вярно е, че той може да бъде използван, за да влияе на емоциите. Но за да „предизвика нашето чувствено естество“, гумите на песента би трябвало да внушават нещо пътско.

Историята показва, че има традиция в заемането от светското, за да бъде сърцето обърнато към свящото и мисълта да се издигне към духовната реалност. Според Пърси Шолс, „ако музиката в църквата е добра, искрена и подходяща за изразяване на гумите и мислите, с които е свързана, асоциацията на мястото и времето, ще я превърне в църковна“.

Това, което трябва да бъде поставено под въпрос, са нашите мотиви за слушане и пене - не мелодията, ритъмът или инструментите. Дали слушаме и пеем за прослава на Бог, или сме насочени към себе си? Много отдавна, още през IV в., съборът в Картаген дава смислен съвет, от който се нуждаем и днес: „Стреми се това, което пееш с устни, да го вярваш със сърцето си и това, което вярваш със сърцето си, да го изразяваш в живота си“.

Малък коментар от големи хора (за третата Библейска седмица)

Как се чувстваш като част от групата за хваление „Карандила - Ксилифор“?

Ники: Много се радвам, че съм част от тази група. Обичам музиката, щастлив съм, когато пея и/или свира, особено когато е за прослава на Бог. Групата за хваление е страхотна, всички сме приятели, помагаме си и се подкрепяме.

Виви: Не знам защо, но с този въпрос в съзнанието ми се появи гатанка, която трябваше да задам на едно тържество в 3-ти или 4-ти клас. Гатанката беше следната: „Ваза, в която не цъфти омраза. Що е то?“ Правилният отговор беше „Приятелството“. Но днес

би дала друг отговор - групата за хваление „Карандила - Ксилифор“. Чувствам се като едно от красивите, разноцветни, ухайни цветя в тази ваза. Иначе... ако трябва да отговоря само с една дума - Чувствам се ЧУДЕСНО!!!

С какво запомни Библейската седмица 2010?

Ники: С това, че се видях с много приятели, запознах се с много хора. Няма да забравя и говорителя Жак Дукан, който изнесе наистина интригуващи проповеди.

Виви: Хм, сложен въпрос... С какво - не?!? Имаше изобилие от интересни теми, игри, разноо-

Ващата библейска седмица?

Ники: Ще пеем и ще хвалим нашия Господ. Всичко ще бъде прекрасно. Едва чакам да мине времето и да дойде юли 2011-та, а с него и поредната библейска седмица.

Виви: Очаквам много смях и незабравими мигове, пълноценни разговори с приятели и много, много песни... Също и интересни теми, които да предизвикват важни въпроси. Да успее да открия техните отговори до края на Библейската седмица и да приложа поуките в живота си.

Вероника Карталова,
Николай Караджов, Вирджиния Чирпанлиева

Какво се крие зад името ни?

Продължава от стр. 1

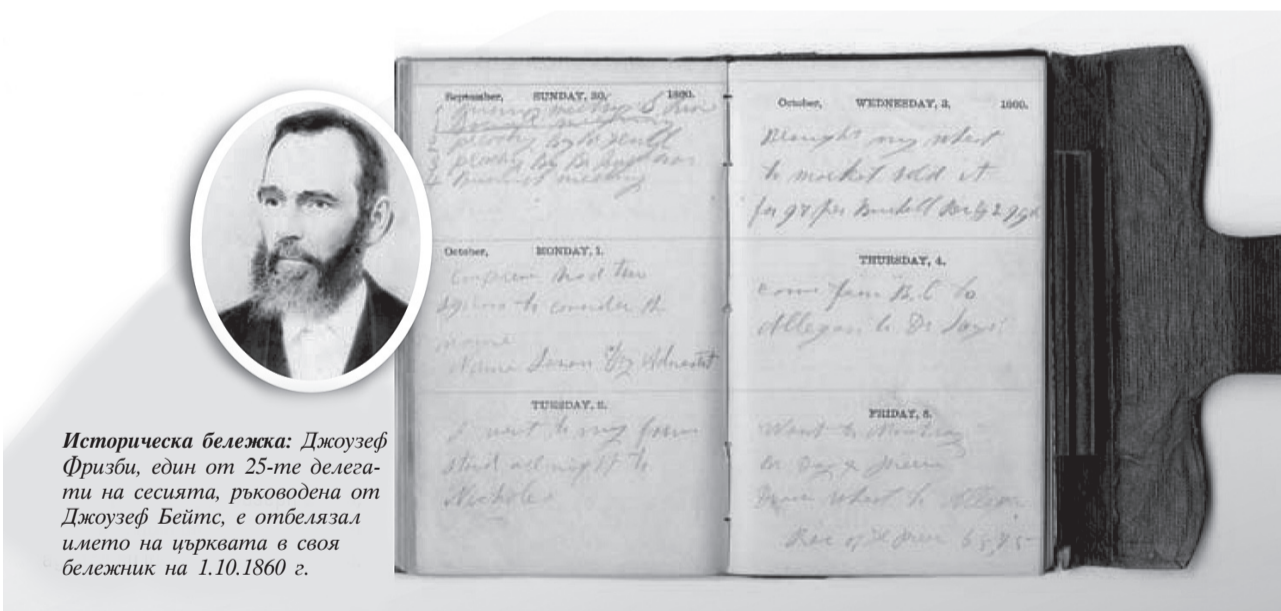
По-късно същото лято църквата от Фейрфилд, Айова, си избра името «Църква на живия Бог». Докладва се, че поне още три други общности от Айова са очаквали резултата от конференцията, преди да започнат самите те процедурата. Фактически в повечето случаи различни единици предлагали различни имена за малката църква, която се намирала в пълен възход. Най-популярното от тези имена е може би «Църква на Бога». Сред останалите имена са «Малкият разпръснат остатък» (понякога неговата кратка версия «Малкият остатък») или просто «Остатъкът»), «Малкото стадо» и «Църквата на Исус Христос». Лафбъроу напомня, че понякога са били използвани и имената «Народът на Господа» и «Християни».

Джеймс Уайт обяснявал на участниците до каква степен се смущава, когато приятели го питат към коя църква принадлежи. Какво можел да им отговори? След това споменал, че през първите дни на движението никакво специфично име не е било необходимо. «Но сега ми се струва, че «детето» е пораснало до степен, до която е крайно странно да бъде без име». Интересно е, че Елън Уайт току що била родила четвъртото си дете (на 20 септември 1860 г.). И тъй като двамата все още не били дали име на своето новородено, Джеймс бил разположен да разбере необходимостта от това.

Уайт репликирал мнението на църковните членове, които смятали, че името не е необходимо. Отбелязвал, че другите религиозни изповедания «вече ни приписват различни имена». Трябвало ли да се позволи на други да решават какво да е името на пазиците съботата? А на тези, които поддържали, че «Християни» или «Църква на Бога» са единствените приемливи имена, тъй като могат да бъдат открити в Новия завет, други отговаряли, че те са много общи, да не говорим, че «Църква на Бога», създава предубеждения. Джеймс не бил единственият, който предпочитал «Църква на Бога». В хода на дискусиите обаче разбрал, че би било по-мъдро да се избере друго име.

Решаващият етап

В хода на дискусиата Джеймс Уайт настоявал да се избере име, което ще е възможно най-малко шокиращо за външния свят. Било предложено

Историческа бележка: Джоузеф Фризби, един от 25-те делегати на сесията, ръководена от Джоузеф Бейтс, е отбелязал името на църквата в своя бележник на 1.10.1860 г.

следното: «Агвентисти от седмия ден» - просто и изразяващо нашата вяра и позиция.

От това, което знаем, името «Агвентисти от седмия ден» се е появило за първи път в писмо, публикувано на 14.04.1853 г. в списание «Агвент Ривю енд Сабат Хералд». Авторът му е С.Т.Крансън от Томкинс, Мичиган. Дейвид Хюит, първият пазител на съботата в Батъл Крик, в крайна сметка направил следното предложение: «Нека да приемем името «Агвентисти от седмия ден».

Предложението било широко дебатирано, след което било отхвърлено в полза на следната ревидирана версия: «Решаваме да се наречем «Агвентисти от седмия ден».

След дълга дискусия всички с изключение на един го приели. Изглежда, че промяната на формулировката (да се наречем «Агвентисти от седмия ден» вместо да приемем името «Агвентисти от седмия ден») удовлетворила хората, които все още имали резерви по отношение на Откровение 14:11. Всичко, което оставало да се направи, било да се гласува и да се препоръча «на църквите името, което избрахме». Това предложение същоминало почти единодушно с един

против.

Джон Баунгтън, който не могъл да присъства на конференцията поради болест, споделил своята реакция с читателите на «Ривю»: «Понякога си мислех, че нямаме нужда от друго име, освен онова, което откриваме в Библията - «Църква на Бога». Но, разсъждавайки по-задълбочено, си дадох сметка, че Бог е давал на Своя народ имена, подходящи за съответната епоха и обстоятелства. Ето защо казвам на моите разпръснати братя, че не виждам никакво основателно или библейско възражение срещу името «Агвентисти от седмия ден», защото то отразява позицията, която Божията църква трябва да заеме във времето на края». Около три години по-късно пастор Баунгтън станал първият президент на ГК на Църквата на агвентистите от седмия ден.

Днес, след това скромно начало, името «Агвентисти от седмия ден» се намира в повече от 200 страни и прогласява все още, че един народ от вярващи съблюдава библейската съботата - седмия ден - и очаква с нетърпение идването на Исус.

Джеймс Никс, „Агвентист Уърлд“

Знаете ли какво представляват СТЕРЕОГРАМИТЕ?

Това са картинки, които на пръв поглед

ЖИВЕЙ НА ФОКУС

изглеждат като смесица от фигури, линии, точки. В тях обаче има скрито триизмерно изображение и когато го откриете, гледката е фантастична! За да „прогледнеш“, трябва да фокусираш погледа си на определено разстояние.

Ето този "номер" се опитвахме да схванем по време на Националната младежка конференция. И то не само във връзка със стереограмите, но и по отношение на целия ни живот. "Живей на фокус" беше атрактивното мото на Националната младежка конференция тази година. Какво значи да живееш „на фокус“? Какво искаме да постигнем в живота си? Какво обичаме да правим най-много и защо? Какво искаме да правим в църквата? Какви духовни дарби имаме? Животът без фокус е опасен и може да доведе до травми, страдание и отчаяние. Неприятно и несигурно е да не знаеш накъде вървиш и какви са целите ти. И обратно, когато имаш ясна представа за желанията и целите в живота си, нещата се нареждат и животът ти бавно, но сигурно се превръща в красива картина, каквато е предвиден да бъде още от самото начало от Твореца.

Наг 500 младежи от цялата страна се събраха да прекарат уикенда на 1 го 3

октомври заедно, да пеят и хвалят Бога, да разсъждават за фокуса в живота си, както и да участват в тенис-турнир или да посетят открития етнографски "музей" Етъра. Програмата включваше 3 проповеди от различни говорители (п-р Ив. Мирчев, п-р В. Панайотов и п-р М. Георгиев), свързани с мотото, нестандартно съботно училище с клипове и скечове от младежите от Северна област. В следобедните съботни часове беше организиран концерт хваление с много свежи песни и настроение.

Конференцията ни показа още веднъж, че за младите хора са важни малките ваканции и големите събития. Търсенето и намирането на отговор на трудните въпроси в живота, свързани със смисъла и идентичността, е предизвикател-

ство за тях, както и споделянето и преживяването на вратата им заедно. Младите имат капацитета да служат, да се раздават, да посвещават себе си и да изживяват ентузиастично връзката си с Христос.

Теодора Николова

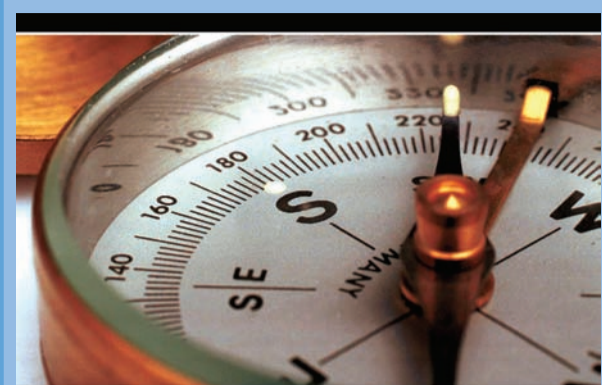

Влади Крумов - гр.София

Според мен най-важните неща за една младежка конференция са музиката и словото. На тази конференция и двете бяха на ниво. Имаше госта песни, което много ми хареса. Мисля си, че ако не се създаде такова приятно, радостно, ведро настроение чрез песни, би се получил само един сух семинар. Радвам се, че ние - младите хора - все повече изразяваме чувствата си по време на богослужение, а хубавите съвременно звучащи песни ни помагат да усетим Бог по-близък. Вестта на конференцията, представена от тримата говорители, беше ясна, запомняща се и ни фокусира върху Христос. Имах прекрасно духовно преживяване, което се надявам да помня дълго.

Катя Купенова - гр.Варна

Хареса ми свежият декор на сцената, хареса ми доброто хваление в официалната част в събота сутрин. Определено и обратна озвучителна техника оказа своето влияние. Проповедите бяха наистина съдържателни и във връзка с мотото. Много ме зареди и следобедният концерт, беше разнообразен и на ниво.

а сега НАКЪДЕ?

Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Еремия 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.

Безплатно библейско кореспондентно училище.

Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"

Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"

Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел.: 052/ 33 33 99; Email - kbk@abv.bg

A W R

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 8-9 ч. на честота 6145 kHz
(49-ви метрови сектор на къси вълни)
Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdabg.net и оттам в „Адвентно радио“.

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена Врата“

Umit haberi

На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.

e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com

Пишете на адрес:

гр.Шумен 9701 1 Ц Пощенска кутия 517

Тел.: 054/88 48 77

www.bibleiskikurs.org

Препоръчайте този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в Интернет предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE

- лекции върху „Основните учения на Библията“
- радиопрограми на „Гласът на надеждата“
- интересни книги на издателство „Нов живот“

Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

Всичко за всеки в Адвентната българска мрежа@

Новини от страната и света	Съботно училище
Утринен стих	в. Християнска мисъл
Адвентно радио – Пловдив	Текстови материали
Аудио материали	Видео материали
Библия с 19 превода	Книги
Обяви	Форум, отговори на въпроси
Детски кът	Електронен магазин
Полезни връзки	Справочна информация

www.sdabg.net – посещавайте го, споделете го с приятели!